

SKOLAN SKAPAR SAMMA otvivelaktiga rå-ångest som vanligt när jag möter upp Sigrid utanför den stora entrén. Det bultar okontrollerat i hela min kropp, svetten rinner under armarna. Innanför skolportarna breder förgreningarna ut sig, som ett ruttmönster av korsande korridorer. Det myllrar av kroppar som smälter in i varandra, ekar av skratt och skrik. Hårda knuffar och mjuka händer och allt jag vill är att försvinna.

Sigrid har armarna fulla av skolmaterial, men jag vet att skenet bedrar. Vet att också hon är hopplös. Ingenting av det hon ständigt bär runt på har hon gjort färdigt och det går nästan att röra vid stressen som lyser ur hennes ögon.

”Jag kommer få underkänt i allt. Kommer inte klara ett enda nationellt prov.”

Hon suckar tungt och tittar ner på högen med ofärdigställda mappar, olästa faktaböcker och otränade rader med viktiga ord att lära sig.

”Du kan omöjligt kugga fler ämnen än jag.”

Jag visar morrande tänderna mot en mellanstadieunge som snabbt skyndar sig förbi oss. Ungen vänder sig om och tittar, så jag kostar på mig att slänga upp ett klirrande långfinger åt honom. Hela min hand är täckt av ringar och jag älskar ljudet. Älskar också hur hans rädda ansiktsuttryck när han skyndar sig vidare får mig att känna.

”Du kommer få högsta betyg i svenska”, mumlar Sigrid, till synes helt ignorant om det som händer runt omkring henne.

”Ja, jag SKA ha högsta betyg i svenska. Allting annat skiter jag i.”

Jag tar fram ett tuggummipaket ur jackfickan samtidigt som ett moln av spraydeo omringar oss. Ett killgäng är på ingång. Jag hostar demonstrativt högt med tungan utdragen.

”Men snälla ...”, stönar jag riktad mot gruppen som bredbent tar sig fram i sina för stora jeans, kritvita t-shirtar och välkammade mittbenor. ”Ingen blir kåt på er när ni stinker så där.”

En av dem vänder sig om och tittar på mig. Dömer mig med blicken. Jag stirrar tillbaka samtidigt som Sigrid sträcker fram handen för att tigga ett tuggummi.

”Ingen vill ha dig heller, Sandra”, svarar killen med en äcklad min. Jag vet inte vad han heter, vill inte veta, vill inte bry mig.

Fast jag bryr mig.

Det härjar runt inuti mig, bultar och bankar och ångestbubblar innanför skalet som inte får knäckas. Om det

knäcks rinner jag ut, blir en svart pöl av smärta på skolgården.

”Vad skrev du om på novelluppgiften?”, fortsätter Sigrid. Hon tuggar hårt några gånger innan tuggummit mjuknat och hon kan övergå till någonting som liknar ett idisslande. Närmast frenetiskt trycks hennes käkar upp och ner, upp och ner.

”Om en tjej som blivit gravid”, svarar jag. ”Jag fick nästan högsta betyg. Tycker att Jeanette borde ha varit lite bjussig. Vafan, ge mig bara högsta.”

Sigrid spärrar upp ögonen och stirrar hållögt på mig.

”Men gud, lugna dig”, skrattar jag.

Jag pressar ut magen så att den får en rund form och drar med handen fram och tillbaka över naveln samtidigt som jag smackar med läpparna. ”Jag är inte gravid. Än.”

Hon himlar med ögonen. ”Kul.”

”Så. Tarotkorten.” Mina ögon söker sig uppförande mot Sigrid. ”Jag tänkte att vi kör idag igen.”

Jag tar en konstpaus för att invänta hennes opponerande. Hon säger ingenting, ser ut att vara någon annanstans med blicken.

”Lunchrasten?”, säger jag lite högre. ”Hemma hos dig?”

”Hur lång lunchrast har vi då?” Sigrid vaknar till liv och tittar ner på högen av skolmaterial som glider omkring i hennes famn, samtidigt som hon tungt andas ut sin pepparmintsdoftande tuggummiandedräkt.

”Det spelar väl ingen roll? Ingen bryr sig om oss.”

Jag rycker irriterat på axlarna och pillar i hålet på örat

som börjat töja ut sig.

”Pappa bryr sig. Om jag skolkar. Han blev svinförbannad sist och jag fick utgångsförbud i typ två månader. För att jag missat en lektion. Och den var inte ens viktig.”

Hon trycker böckerna i famnen lite närmre bröstkorgen, tuggar intensivare på tuggummit.

”Men och? Du smög ju ändå ut varje kväll. Det är viktigare att vi gör tarotkorten nu, jag måste testa en grej.”

”Du tror väl inte ens på det där? På riktigt?” Hon tittar skeptiskt på mig och vänder sig sedan om mot skolans tegelröda fasad som tronar upp sig bakom oss.

”Du ska skita i vad jag tror på och inte.”

Jag kastar en klirrande slängkyss mot Sigrid.

”Vad ska du testa då?”, frågar hon samtidigt som hon börjar gå mot entrén.

”Det hinner du inte få reda på nu!” Jag tittar menande på skolmaterialet i hennes famn. ”Nu har du en massa viktigt skolarbete som du måste göra. Men på lunchrasten. Då går vi hem till dig. Kom nu!”

Med stora kliv går jag förbi henne mot dörren in till skolan och drar kraftigt upp den så att den smäller i dörrstoppet av gummi som är monterat på marken.

Det är ristat i väggarna. Rå-ängesten. Jag har till och med ristat på riktigt, på vägen till 9As klassrum finns mitt namn med hackiga bokstäver inpräntade i putsväggen. Som runskrift.

S A N D R A.

SIGRID SMYGER TYST förbi mig i klassrumsöppningen och tar sig fram till sin plats, men jag tar en omväg. Stöter i några stolar. Sparkar till någon på smalbenet. Lyssnar till argt mummel och dämpade svordomar, men enda sättet för mig att ta mig in är genom att låtsas och hålla fasaden intakt.

Jeanettes blick följer mig.

”Färdig?”, frågar hon när jag satt mig ner på min plats.

”Alltid sjukt jävla redo.”

Jag lutar mig bakåt på stolen och sträcker fram benen. Alice som sitter snett framför mig vänder sig halvt om och skakar menande på huvudet. Hon mimar moget innan hon vänder sig om mot Jeanette igen. På hennes bänk ligger penna och sudd pryddligt bredvid grammatikboken och skoldatorn. Underst ligger en skönlitterär bok, om det skulle finnas tid över efter att uppgifterna är gjorda. Så inställsam. Så präktig.

På min bänk ligger ingenting.

Jeanette nickar utan att kommentera vare sig min svor-

dom eller Alices osynliga bedömning av min uppenbarelse, och vänder sig mot resten av klassen igen. Hon har påbörjat en genomgång om grammatiska strukturer i imperfekt och pluskvamperfekt och skriver upp verb på tavlan.

Även om jag aldrig kommer säga det högt, så gillar jag Jeanette.

Det är någonting med hennes ögon. Hennes förmåga att höra det som inte sägs. Jag är säker på att hon kan se igenom lismande ögonblinkningar och skickligt formulerade kommentarer med elaka undertoner.

Jag tittar mig omkring i klassrummet. Att säga att de är mina kamrater är gravt missvisande. De är mer som ... passiva deltagare i mitt liv. Statister. Alla lika slätstrukna, tråkiga och enfärgade. Det är som att de inte kan någonting annat än att vara i en klunga tillsammans med varandra. Se identiska ut, prata identiskt. Alla lika livrädda för det som sticker ut och är det allra minsta annorlunda.

Som jag.

Vi har gått i samma klass i snart sex år och de som jag umgåtts med tidigare är nu helt nollställda för mig. Som blanka canvas.

Sigrid är den enda. Den enda som varken är mainstream eller överdrivet udda. Inte som han i 9B med en fladdrande fjäderhatt som jag hela tiden glömmer namnet på. Inte som hon som aldrig någonsin kommer till skolan och fått nästan genomskinlig hud, van vid mörker och ensamhet. Inte som Alice, en kopia av alla andra kopior.

Lilla, fina Sigrid som aldrig gjort någonting annat än

hängt efter mig. Och Jens. Idiotiska Jens som hon har varit tillsammans med av och till sedan ettan, men som nyligen verkar vilja vidga sitt kärleksliv och skiter fullkomligt i alla hennes övertydligt suktande blickar.

När det blir lunchrast samlar hon ihop alla böcker som hon fortfarande inte har öppnat.

”Jag måste äta först”, suckar hon mot mig efter att hon tryckt in böckerna i sitt skåp.

Hon går i förväg till matsalen, med så långa kliv hon kan uppbåda. Hon ser mindre ut än vanligt där hon går framför mig. Nätt och smal, liten och ömtålig. Hennes svarta hår flaxar omkring på huvudet och studsar mot hennes axlar av de raska stegen. Hon vänder sig bakåt mot mig.

”Kan du inte skynda dig?”

Hon låter irriterad, med sammanbitet ansikte och munnen i en konstig grimas.

”Du är ful när du är sur”, svarar jag, men skyndar ändå på stegen lite.

”Jag är inte sur, jag är hungrig. Och jag vill inte få hem meddelanden om att jag missat fler lektioner.”

”Ät fort då.”